

Igehirdetés. Elhangzott a Tatai Református Gyülekezetben 2020. január 26-án.

Textus: Jelenések könyve 22. rész 13. és 16. verse: „Én vagyok az Alfa és az Ómega, az első és az utolsó, a kezdet és a vég. (...) Én, Jézus, küldtem el angyalomat, hogy ezekről bizonytságot tegyen nektek a gyülekezetek előtt. Én vagyok Dávid gyökere és új hajtása, a fényes hajnalcsillag.”

Kedves Testvéreim!

A Jelenések könyvének legkülönlegesebb mondatát hallhattuk. Mindenütt, ahol Jézus Krisztus megjelenik, ott egyes szám harmadik személyben beszélnek róla, mint Bárányról, mint a Megváltóról. A könyv végén azonban megszólal maga Jézus, és elmondja azokat a szavakat, amelyek beleilleszkednek János evangéliumának az „én vagyok” mondásaiba. Megszólal Jézus, hogy az egész könyv lényegét összefoglalja.

A könyv lényege ugyanis nem az, hogy kitaláljuk a jövőt. Nem az, hogy megfejtsük a múltat. A lényeg az, hogy a jelenben megértsük Isten üzenetét, hogy kitartsunk a hitünkben és meggyőződésünkben. Sőt, még azt is mondhatom, hogy nem is az a lényeg, hogy megértsük a Jelenések könyvében Jézus Krisztus titkos nyelven kódolt üzenetét, hanem az, hogy elfogadjuk. Az életünk részévé tesszük. Ahogyan egy-egy műtét után elmegyünk gyógytornára, és minden lázadás nélkül elvégezzük azokat a gyakorlatokat, amiket előírnak nekünk, úgy Jézus Krisztus üzenetével szemben sem kezdünk el kifogásokat keresni. Nem mondjuk ki, hogy ez az egész nehéz, vagy éppen teljesíthetetlen nekünk. Nem mondjuk ki, hogy Krisztus követése 100%-os figyelmet kíván, ezért meg se próbáljuk. Nem mondjuk ki, hogy az örök élet olyan messzeségben van, hogy a földi életben semmit nem áldozunk fel Krisztusért. Egészen egyszerűen elfogadjuk, hogy csak abban az esetben boldog, örömteli, kiegyensúlyozott az életünk, hogyha Jézus Krisztus uralma alatt élünk, és Őt követjük.

„Én, Jézus, küldtem el angyalomat, hogy ezekről bizonytságot tegyen nektek a gyülekezetek előtt.” Amit tehát elfogadunk ebből a könyvből, az Jézus Krisztus üzenete. Nem János apostol víziója, ami rengeteg furcsaságot tartalmaz. Nem zavaros, hiányos, vagy hézagos üzenet a mennyországról, meg az eljövendő, örök életről. Minden Jézus Krisztus üzenete. Így pedig egészen máshogy fogjuk látni, egészen máshogy fogjuk értelmezni mindezt.

A felolvasott szakaszban egy utolsó összefoglalást olvashatunk mindarról, ami ennek a könyvnek, Jézus Krisztus üzenetének a lényege. Ő az „alfa és az ómega, az első és az utolsó, a kezdet és a vég”. Ezt kell elfogadnia minden Krisztusban hívő embernek, hogy Tőle indul el minden, és Őhozzá érkezik minden.

Jézus Krisztus az Alfa, a kezdet, az első. Természetesen ez nem olyan kérdés, amin most vitatkozni kezdenénk. Elfogadom, hogy az életemet úgy látom, mint amiben minden Krisztusból indul ki. Őtőle van a földi létem, hiszen minden általa teremtetett. Őbelőle indul ki a hálám, hiszen Isten az Ő Fiát, Jézus Krisztust ajándékozta értem. Imádkozni is csak azért tudok, mert Isten, az én Mennyei Atyám meghallgatja mindazt, amit Jézus Krisztusért kérek. Hogyha nem Tőle indulna ki minden, akkor az életem szépségei sem lennének.

Nem lenne ugyanis olyan öröm, amely a lelkem egészét átjárja. Ugyanakkor nincsen olyan fájdalom sem, amely teljes egészében legyűrje. Ahogyan az egyik énekünk is megfogalmazza „nincsen bűm, mely könnyet adjon, Míg szerelmed van velem, Nincs öröm, mely elragadjon, Hogyha nem benned lelem.” (426. dicséret 2. vsz.) Az örömöm, a vigasztalásom, az erőm, a boldogságom mind Krisztusból indul ki. Ő az alfa, a kezdet, az első.

Ugyanakkor Ő az első abban is, hogy legyőzte a halált. Amikor feltámadt, akkor csak bemutatta azt a lehetőséget, hogy vissza lehet jönni a halálból az életre. Amit senki nem hitt volna el, hogyha nem jelenik meg aztán a tanítványainak. A technikai felfedezések között volt sok olyan, amiről azt mondták az emberek, hogy elképzelhetetlen. Amikor az első repülőgép sikeresen a levegőbe emelkedett, és ott is maradt anélkül, hogy lezuhant volna, akkor azok az emberek, akik ezt nem látták, nem hitték el. Meg kellett mutatni nekik a repülő szerkezetet, hogy elfogadják a tényt: az ember felemelkedhet a levegőbe. Az első repülést aztán követték a továbbiak, míg ma már tudjuk, hogy akár a holdra is eljuthat az ember, ha megfelelő repülő szerkezetet épít. Jézus Krisztus bemutatta a követőinek, hogy az új életben is ő az első.

Ugyanakkor Jézus az ómega, a vég, az utolsó. Itt pedig nem erőssorrendre kell gondolnunk, hanem a saját időbeli sorrendünkre. Bármilyen történik, bárhova érkezzen el az életünk, mindennek a végén Krisztus vár ránk. Talán a legnagyobb biztatás éppen ebben van. Hiszen fizikailag nézve minden csak romlik, gyengül, nehezebbé válik. Amit korábban minden további nélkül elvégeztünk, azt már nem tudjuk. Amit láttunk, azt már nem látjuk. Amit hallottunk, azt nem halljuk. Amit fel tudtunk emelni, azt már nem tudjuk felemelni. Az ember életében ez leomló, romboló érzés. Ugyanakkor a fizikai teljesítőképességem végén is

Igehirdetés. Elhangzott a Tatai Református Gyülekezetben 2020. január 26-án.

Krisztusnál vagyok. Annál, akié a hatalom a mennyen és a földön. Bármilyen útnak érek a végére, ott rám Krisztus vár.

Ővele együtt indulhatok az útnak, hiszen Ő a kezdet, és Őhöz érkezhetek, mert Ő a vég. Úgy, ahogyan a 139. zsoltárban megfogalmazta a zsoltáros: „Alaktalan testemet már látták szemeid; könyvedben minden meg volt írva, a napok is, amelyeket nekem szántál, bár még egy sem volt meg belőlük. Mily drágák nekem szándékaid, Istenem, mily hatalmas azoknak száma! Számolgom, de több a homokszemeknél, és a végén is csak nálad vagyok.” (Zsolt. 139.16-18.)

Miért fontos ezt a tudást elfogadni? Azért, mert így nem én leszek a fontos, nem a saját életem, hanem az, amit Krisztustól kapok. Ő fog kiemelkedni minden napomból, mert vele indulok el reggel, és Hozzá érkezem meg este. Ő fog kiemelkedni minden esztendőmből, mert amikor egy újabbat kapok, akkor az Ő segítségét és áldását kérem, amikor pedig a végére érek, akkor neki köszönöm meg. Nem lesz kérdés soha a számomra, hogy Kitől kaptam az életemet, és Ki vezet engem minden napon. Ezért kell a lelkünkbe vésni Jézus Krisztus szavait: „Én vagyok az Alfa és az Ómega, az első és az utolsó, a kezdet és a vég.”

Megváltónk kijelentésének van még folytatása: „Én vagyok Dávid gyökere és új hajtása, a fényes hajnalcsillag.” Megfogalmazhatjuk úgy is, hogy Ő az új kezdet mindenben, és Ő a fényesség, amely vezet minket.

Jézus Krisztus az életem megújítója. Azt a képet használja itt a Jelenések könyve, ami az élet legszebb megújulását adja elénk. Amikor egy fát kívágnak, akkor sok esetben előfordul, hogy megjelenik egy hajtás a kivágott törzs mellett. Az a hajtás pedig megerősödik, és ugyanolyan nagy fává növekszik, mint az előtte lévő volt. Egy új hajtás, amelyik továbbviszi az életet.

Jézus Krisztus ez az új hajtás, amelyik az életemet képes továbbvinni. Történjen bármilyen megroppanás, vagy akár érezzem azt, hogy az életemet tövestől kivágták, mégis átélhetem Jézus Krisztussal együtt, hogy van folytatás. Ez a kép arról szól, hogy nincsen olyan helyzet, amikor ne jelenne meg az élet. Még akkor is megjelenik, hogyha veszteségek érnek, akár lelki, akár anyagi értelemben. Még akkor is megjelenik az élet, amikor a fogyatkozásainkkal szembesülünk, amikor átéljük, hogy a bűnös lényünk sok mindent elront. Még akkor is megjelenik, hogyha halálos betegségben vagyunk, vagy amikor erről a földről el kell költöznünk. Krisztus új hajtása az élet folytatása.

Emellett azonban még egy kép megjelenik: „én vagyok (...) a fényes hajnalcsillag.” Amikor ez megjelent az égen, akkor tudták, hogy egy új nap közeledik. A Jelenések könyvében pedig, amikor Jézus magáról elmondja, hogy Ő az új nap kezdete, akkor azzal biztat minket, hogy ahol Ő ott van, ott egy jobb korszak kezdődik el. Amikor Krisztus az életemben van, akkor az életemnek egy jobb korszaka kezdődik el. Amikor a kezébe teszem le mindazt, ami nekem számít, a munkámat, a vagyonomat, a családomat, az egészségemet, akkor egy jobb korszak kezdődik el.

1952 decemberében Londonra óriási köd ereszkedett le, amit súlyosbított az erőművekből, kéményekből, kipufogókból érkező füst. Napokig nem lehetett látni az eget, a napot, a csillagokat, sőt éjszakánként még a lámpák fénye sem ért semmit. Az autók, buszok, vonatok nem közlekedtek, a gyalogosok egy idő után nem mentek ki az utcára. Amikor 5 nap után végre felszállt a köd, akkor látták a fényt megjelenni a londoniak, és ez számukra egy új korszak kezdetét jelentette. A fullasztó, fojtogató levegő helyett ismét tudtak normálisan lélegezni, közlekedni, dolgozni.

Amikor Jézus Krisztus, mint hajnalcsillag megjelenik az életünkben, akkor az ezt a megújulást jelenti. Ővele új korszak veszi kezdetét, amiben fellélegezhetünk, a terheinktől megszabadulhatunk, tisztán láthatunk. Ebben a reménységben kérhetjük Megváltónk jelenlétét az életünkbe: „Szép Hajnalcsillag, Jézus, ragyogj fel! Teljék meg szívünk tiszta fényeddel! Ünnepi csendben téged várunk. Jöjj, Urunk Jézus, maradj nálunk!”

Ámen!